

ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΣΧΟΛΕΙΟ: Γυμνάσιο και Λ.Τ. Δαύλειας

ΘΕΜΑ: Αξιοθέατα του κόσμου

ΣΧΟΛΙΚΟ ΕΤΟΣ: 2016-2017

ΤΑΞΗ: Β' Λυκείου

Α-Β' Τετράμηνο

Υπεύθυνος καθηγητής: Αναγνωστόπουλος Μάριος

Συμμετείχαν οι Μαθητές:

Δερβενάγα - Αγγελή – Κοντογιαννης – Καρούζος Μ – Καρούζος Αθ - Δελλιος – Αθανασάκος - Παπαγεωργίου

Καταμερισμός εργασιών ερευνητικής εργασίας και ομάδες

Για την ορθή και απλούστερη διεκπεραίωση της ερευνητικής εργασίας ήταν απαραίτητο να την αναλύσουμε σε απλούστερα μέρη προκειμένου η επίλυση να γίνει πιο γρήγορα και αποτελεσματικά. Με βάση τα παραπάνω ανατέθηκαν εργασίες σε μικρές ομάδες μαθητών. Παρακάτω αναφέρονται οι επιμέρους εργασίες στις οποίες χωρίστηκε η ερευνητική εργασία και οι ομάδες που εργάστηκαν για την ολοκλήρωση της καθεμιάς, ενώ παράλληλα όλοι οι μαθητές ασχολήθηκαν με το κομμάτι της έρευνας:

Εξώφυλλο: Δερβενάγα

Εισαγωγή: Αγγελή - Κοντογιαννης

Δημιουργία παρουσίασης σε Powerpoint: Δερβενάγα - Αθανασακος

Επιμέλεια - διαμόρφωση Ερωτηματολογίων: Καρούζος Μ – Καρούζος Αθ - Δελλιος - Αθανασάκος

Γραφήματα και Στατιστικά ερωτηματολογίου: δερβενάγα - αθανασακος

Συμπεράσματα ερωτηματολογίου: δερβενάγα – αθανασακος – κοντογιαννης - αγγελη

Αναζήτηση και έρευνα: όλοι οι μαθητές

Έγγραφο αναφοράς προόδου για β' τετράμηνο: αγγελή – δερβενάγα - κοντογιάννης

Μορφοποίηση - ενοποίηση τελικού κειμένου: Καρούζος Μ.

Παρουσίαση: Αθανασακος - Παπαγεωργίου

Επίλογος - συμπεράσματα έρευνας: παπαγεωργιου - αγγελη

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. <u>ΕΙΣΑΓΩΓΗ</u>	<u>σελ.4-5</u>
2. <u>ΑΞΙΟΘΕΑΤΑ ΑΦΡΙΚΗΣ</u>	<u>σελ.8-9</u>
3. <u>ΑΞΙΟΘΕΑΤΑ ΑΦΡΙΚΗΣ</u>	<u>σελ.8-9</u>
4. <u>ΑΞΙΟΘΕΑΤΑ ΑΦΡΙΚΗΣ</u>	<u>σελ.8-9</u>
5. <u>ΕΡΩΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ ΚΑΙ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ</u>	<u>σελ.9-13</u>
6. <u>ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟΥ</u>	<u>σελ.13-14</u>
7. <u>ΓΕΝΙΚΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ - ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ</u>	<u>σελ.15</u>
8. <u>ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ</u>	<u>σελ.15</u>

1) ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τα αξιοθέατα κάθε χώρας προσδίδουν σε αυτήν ξεχωριστή ομορφιά. Συνήθως αποτελούνται από μνημεία , μουσεία ή τοπία και είναι μέρη επίσκεψης τουριστών. Οι επισκέπτες βλέποντας τα κατανοούν τον τρόπο ζωής των κατοίκων , μαθαίνουν την ιστορία τους και θαυμάζουν το μεγαλείο τους. Επίσης, με αυτά επιτυγχάνεται η σύνδεση του παρελθόντος του παρόντος και του μέλλοντος του τόπου καθώς τους υπενθυμίζει την ταυτότητα τους και την διαφορετικότητά τους. Ακόμη, τα αξιοθέατα αποτελούν πηγή εσόδων για τους κατοίκους , καθώς χρησιμοποιούνται για να τραβήξουν επισκέπτες στη χώρα τους και ,έτσι να αυξήσουν το βιοτικό τους επίπεδο και να αναγνωριστούν απέναντι στις άλλες χώρες. Μπορεί να πει κανείς ότι τα αξιοθέατα είναι μέρος της ταυτότητας μιας χώρας αλλά και πόρος ανάπτυξης της. Στην εργασία θα παρουσιάσουμε τα αξιοθέατα από χώρες σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης.

2) ΑΞΙΟΘΕΑΤΑ

ΑΓΓΛΙΑ

Big ben(Λονδίνο)

Μπιγκ Μπεν είναι το ψευδώνυμο για τη μεγάλη καμπάνα και το ρολόι στο βόρειο άκρο των ανακτόρων του Ουεστμίνστερ στο Λονδίνο, και έχει χρησιμοποιηθεί ευρύτερα ώστε να παραπέμπει γενικά στο ρολόι ή τον πύργο του ρολογιού. Είναι το μεγαλύτερο

τεσσάρων όψεων ρολόι με καμπάνες και ο πύργος του ρολογιού είναι ο τρίτος ψηλότερος στον κόσμο. Γιόρτασε τα 150 χρόνια του στις 31 Μαΐου 2009, ημέρα κατά την οποία έλαβαν χώρα εορταστικές εκδηλώσεις. Η ανέγερση του πύργου ολοκληρώθηκε τις 10 Απριλίου 1858. Ο πύργος του

ρολογιού έχει γίνει ένα από τα πιο γνωστά σύμβολα τόσο του Λονδίνου όσο και της Αγγλίας, συχνά στην "establishing shot" των ταινιών που γυρίζονται στην πόλη.

Ο Πύργος του Ρολογιού

Ο τωρινός Πύργος του Ρολογιού αναγέρθηκε ως μέρος του σχεδιασμού του Charles Barry για ένα νέο ανάκτορο, μετά από την καταστροφή του παλιού παλατιού του Ουέστμινστερ από πυρκαγιά το βράδυ της 16ης Οκτωβρίου 1834. Το νέο Κοινοβούλιο χτίστηκε σε νεογοτθικό στιλ. Αν και ο Barry ήταν ο κύριος αρχιτέκτονας του ανακτόρου, στράφηκε στον Αύγουστο Pugin για το σχεδιασμό του Πύργου του Ρολογιού, το οποίο μοιάζει σε νωρίτερα σχέδια του Pugin, συμπεριλαμβανομένου ενός για το Scarisbrick Hall. Ο σχεδιασμός για τον Πύργο του Ρολογιού ήταν το τελευταίο σχέδιο του Pugin πριν από την τελική κάθοδό του στην τρέλα και τον θάνατο, και ο ίδιος ο Pugin έγραψε, κατά το χρόνο της τελευταίας επίσκεψης του Barry για να εισηγηθεί τα σχέδια: «Εγώ ποτέ δεν δούλεψα τόσο σκληρά στη ζωή μου για τον κ. Barry για αύριο πρόσφερα όλα τα σχέδια για το τελείωμα του καμπαναριού του και αυτό είναι όμορφο». Ο πύργος είναι σχεδιασμένος στο αγαπημένο γοτθικό σχέδιο του Pugin, και είναι 96,3 μέτρα (316 πόδια) υψηλό (περίπου 16 όροφοι).

Το κάτω μέρος 61 μέτρα (200 πόδια) της δομής του Πύργου του Ρολογιού αποτελείται από πλινθοδομή με άμμο χρωματισμένα με Anston επένδυση ασβεστόλιθο. Το υπόλοιπο του ύψους του πύργου είναι πλαισιωμένο κωδωνοστάσιο από χυτοσίδηρο. Ο πύργος είναι θεμελιωμένος σε πέδιλο μήκους 15 μέτρων (49 πόδια), από 3 μ. (9,8 ft) πάχους μπετόν, σε βάθος 4 μέτρα (13 πόδια) κάτω από το επίπεδο του εδάφους. Οι τέσσερις πίνακες του ρολογιού βρίσκεται 55 μέτρα (180 πόδια) πάνω από το έδαφος. Ο εσωτερικός όγκος του πύργου είναι 4.650 κυβικά μέτρα (164.200 κυβικά πόδια).

Παρά το γεγονός ότι ένα από τα πιο διάσημα τουριστικά αξιοθέατα του κόσμου, το εσωτερικό του πύργου δεν είναι ανοιχτό σε επισκέπτες από το εξωτερικό. Επίσης ο πύργος δεν διαθέτει ανελκυστήρα, έτσι για να

ανεβείτε τα 334 σκαλοπάτια από το ασβεστόλιθο στην κορυφή.

Λόγω των αλλαγών στις συνθήκες του εδάφους από την κατασκευή (κυρίως σήραγγας για την επέκταση γραμμής Jubilee), ο πύργος κλίνει ελαφρώς προς τα βορειοδυτικά, κατά περίπου 220 χιλιοστά (8,66 in) στο καντράν ρολογιού, δίνοντας μια κλίση περίπου 1 / 250. Το Μπιγκ Μπεν

επρόκειτο να ηχήσει για τρία λεπτά πριν από την έναρξη της τελετής έναρξης των Ολυμπιακών Αγώνων της Μεγάλης Βρετανίας.

Stonehenge

Το Στόουνχεντζ είναι νεολιθικό μεγαλιθικό μνημείο του οποίου η διαμόρφωση συνεχίστηκε ως την Εποχή του Χαλκού, κοντά στο Έιμσπερι (Amesbury) της Αγγλίας στην κομητεία του Γουίλτσιρ

(Wiltshire), περίπου 13 χλμ βορειοδυτικά του Σάλσμπερι (Salisbury). Πρόκειται για έναν κύκλο μεγαλίθων, που κατασκευάστηκε σύμφωνα με τις πλέον αποδεκτές αρχαιολογικές εκτιμήσεις ανάμεσα στο 2500 π.Χ. και το 2000 π.Χ.. Το αρχαιότερο κυκλικό ανάχωμα και η περιφερειακή τάφος, που ανήκουν σε πρωιμότερη φάση του μνημείου, χρονολογήθηκαν προσφάτως περί το 3100 π.Χ..

Το όνομα Στόουνχεντζ (Stonehenge) προέρχεται από τις αρχαίες αγγλικές λέξεις Stanhen gist, που σημαίνουν 'κρεμαστοί λίθοι' και έδωσαν το όνομά τους σε μια ολόκληρη κατηγορία μνημείων γνωστών ως henge(s), δηλαδή κυκλικές ή οβάλ σχήματος περιοχές με διακριτά χαρακτηριστικά τους το κυκλικό ανάχωμα και την τάφο που το περιβάλλει. Οι αρχαιολόγοι καθορίζουν τα henge(s) ως εκχωματώσεις που συνίστανται από ένα κυκλικό έγκλεισμα, περιβεβλημένο με κρηπιδωμένη κυκλική τάφο. Το Στόουνχεντζ και ο περιβάλλον χώρος του προστέθηκαν στον κατάλογο της UNESCO για την Παγκόσμια Πολιτισμική Κληρονομιά το 1986.

Ποιοι έχτισαν το Στόουνχεντζ

Μέχρι σήμερα οι μελετητές και οι αρχαιολόγοι δεν γνωρίζουν ποιοι ήταν αυτοί που έχτισαν το μεγαλιθικό αυτό μνημείο. Οι μαρτυρίες που έχουμε είναι αμφισβητούμενες και είναι οι εξής:

Ο Τζέφρεϊ του Μονμάουθ το 1135 μ.Χ., στο έργο του Ιστορία των Βασιλέων της Βρετανίας (Historia Regum Britanniae) αναφέρει ότι το μνημείο διέταξε να αναγερθεί από το βασιλιά των Βρετανών Αυρήλιου Αμβρόσιου εις ανάμνηση της άγριας σφαγής,

απο τον Χέωγκιστ τον Σάξονα, 500 ευγενών το 490 μ.Χ. Για να κατασκευάσει το μνημείο ο Αμβρόσιος ζήτησε τη βοήθεια του μάγου Μέρλιν (Μίριν στα κέλτικα), ο οποίος συμβούλεψε να πάρουν τους ογκόλιθους από τη νήσο της Ιρλανδίας από ένα άλλο μεγαλιθικό μνημείο στη θέση Κίλαρ. Επειδή οι ογκόλιθοι ήταν τεράστιοι, ο Μέρλιν ανέλαβε τη μεταφορά τους όπου με μαγικό τρόπο "έκανε τις πέτρες να χορεύουν πάνω από τη θάλασσα" όπως γράφει ο Μόνμαουθ. Σύμφωνα με τους μελετητές, ο παραπάνω μύθος έχει ελάχιστα πραγματικά στοιχεία και δημιουργήθηκε κυρίως για να προβάλλει το βρετανικό παρελθόν έναντι του σαξονικού, καθώς ο μύθος γράφτηκε τη περίοδο της νορμανδικής κυριαρχίας στη Βρετανία.

Σύμφωνα με τη χρήση αστρονομικών διαγραμμάτων, οι αρχαιολόγοι υπολόγισαν ότι το μνημείο παρέμεινε σε χρήση για 1.500 χρόνια περίπου ως λατρευτικός χώρος και ως αστρονομικό παρατηρητήριο.

Με τη χρήση ραδιενεργών μετρήσεων οι αρχαιολόγοι υπολογίζουν ότι ανεγέρθη μεταξύ του 3000 π.χ. και του 2000 π.χ.

Αργεντινή

Καταρράκτες Ιγκουασού

Οι Καταρράκτες Ιγκουασού είναι μία ομάδα από καταρράκτες που δημιουργούνται από τον ποταμό [Ιγκουασού](#). Βρίσκονται στα σύνορα της [πολιτείας Παρανά](#) (Paraná), που ανήκει στη [Βραζιλία](#) (20%), και της επαρχίας Μισιόνες (Misiones) που ανήκει στην [Αργεντινή](#) (80%). Οι [καταρράκτες](#) χωρίζουν τον ομώνυμο [ποταμό](#) σε πάνω και κάτω Ιγκουασού.

Σύμφωνα με ένα μύθο, ένας [θεός](#) σκόπευε να νυμφευθεί με μία όμορφη ντόπια κοπέλα που ονομαζόταν Ναιρί, η οποία έφυγε με τον θνητό αγαπημένο της Ταροβά με ένα [κανό](#). Ο θεός χώρισε τον ποταμό, δημιουργώντας τους καταρράκτες, καταδικάζοντας τους δύο εραστές σε μία αιώνια πτώση.

Ο πρώτος [Ευρωπαίος](#) που αντίκρισε τους καταρράκτες ήταν ο [Ισπανός](#) κονκισταδόρ [Άλβαρ Νούνιεθ Καμπέθα δε Βάκα](#) (Álvar Núñez Cabeza

de Vaca) το [1541](#). Ένας από τους καταρράκτες στην πλευρά της Αργεντινής έχει πάρει από αυτόν το όνομά του. Οι καταρράκτες επανεντοπίστηκαν από τον Boselli στα τέλη του 19ου αιώνα. Επίσης, ένας από τους καταρράκτες στην πλευρά της Αργεντινής έχει πάρει το όνομά του.

Οι καταρράκτες αποτελούν μέρος των δύο φυσικών πάρκων [Εθνικό Πάρκο Καταρρακτών Ιγκουασού](#) (Iguazú National Park- Αργεντινή) και [Εθνικό Πάρκο](#)

[Ιγκουασού](#) (Iguazu National Park - Βραζιλία), που το [1984](#) και το [1987](#) αντίστοιχα συμπεριελήφθησαν από την [UNESCO](#) στα [Μνημεία Παγκόσμιας Κληρονομιάς](#).

Αυστραλία

Όπερα του Σίδνεϋ

Η **Όπερα του Σίδνεϋ** (*Sydney Opera House*) βρίσκεται στο [Σίδνεϋ](#), στη Νότια Νέα Ουαλία της [Αυστραλίας](#). Είναι ένα από τα πιο διάσημα κτήρια του 20ού αιώνα, και ένας από τους διασημότερους τόπους άσκησης τεχνών στον κόσμο. Εκτός από πολλά περιφεύοντα θέατρα, μπαλέτα, και μουσικές παραγωγές, η [όπερα](#) είναι το

σπίτι της [όπερας](#) της Αυστραλίας, θεάτρων του Σύδνεϋ και της συμφωνικής ορχήστρας του Σύδνεϋ.

Η όπερα του Σύδνεϋ είναι ένα σύγχρονο [εξπρεσιονιστικό](#) σχέδιο, με μια σειρά μεγάλων προκατασκευασμένων «κοχυλιών», που διαμορφώνει τις στέγες της δομής. Η όπερα καλύπτει 4.5 στρέμματα εδάφους. Έχει 183 μέτρα μήκος και περίπου 120 μέτρα πλάτος στο ευρύτερο σημείο του. Υποστηρίζεται σε 580 αποβάθρες που βυθίζονται μέχρι 25 μέτρα κάτω από τη στάθμη της θάλασσας. Η παροχή ηλεκτρικού

ρεύματός της είναι ισοδύναμη για μια πόλη 25.000 ανθρώπων και διανέμεται από 645 χιλιόμετρα ηλεκτρικού καλωδίου.

Η όπερα του Σύδνεϋ περιέχει πέντε θέατρα, πέντε στούντιο πρόβας, δύο κύριες αίθουσες, τέσσερα εστιατόρια, έξι μπαρ και πολυάριθμα καταστήματα αναμνηστικών.

Ουλουρού ή Άγκερς Ροκ

Το Ουλουρού , γνωστό και ως Άγκερς Ροκ είναι μέγανος μονόλιθος από [ψαμμίτη](#) στο νότιο άκρο της [Βόρειας Επικράτειας](#), στην κεντρική [Αυστραλία](#). Ο μονόλιθος απέχει από την κοντινότερη πόλη, το [Άλις Σπρινγκς](#) 335

χιλιόμετρα. Έχει ύψος 348 μέτρα και περιφέρεια 9,4 χιλιόμετρα. Το Ουλουρού είναι ιερό για τους Αβορίγινες της περιοχής. Η περιοχή γύρω από τον μονόλιθο έχει πληθώρα πηγών, νερόλακκων,

σπηλαίων και αρχαίων ζωγραφιών. Το Ουλουρού ανήκει στα Μνημεία Παγκόσμιας Πολιτιστικής Κληρονομιάς της UNESCO από το 1987.

Το Ουλουρού είναι ένα από τα πιο αναγνωρίσιμα φυσικά αξιοθέατα της Αυστραλίας. Ο σχηματισμός ψαμμίτη έχει ύψος 348 μ. από τη βάση και 863 μέτρα από την επιφάνεια της θάλασσας, με το

μεγαλύτερο μέρος του όγκου του να βρίσκεται κάτω από έδαφος. Έχει συνολική περίμετρο 9,4 χιλιόμετρα. Το Ουλουρού έχει μεγάλη πολιτιστική σημασία για τους Ανάγκου, ιθαγενείς κατοίκους της περιοχής, οι οποίοι πραγματοποιούν περιηγήσεις με τα πόδια για να ενημερώσουν τους επισκέπτες για την τοπική χλωρίδα και πανίδα και αφηγούνται ιστορίες για την περιοχή.

Το Ουλουρού είναι αξιοσημείωτο για τις αλλαγές στο χρώμα του σε διαφορετικές ώρες της ημέρας και του έτους, κυρίως για το λαμπερό κόκκινο χρώμα του την αυγή και το ηλιοβασίλεμα.

Βέλγιο

Καθεδρικός Ναός των Βρυξελλών

Ο Καθεδρικός Ναός των Βρυξελλών (λατ. *Cathedralis Sancti Michaelis et Gudulae Bruxellis*) είναι αφιερωμένος στον [Άγιο Μιχαήλ](#) και την [Αγία Γουδούλη](#) και αποτελεί το πιο αξιόλογο οικοδόμημα [γοτθικής αρχιτεκτονικής](#) της [Βραβάντης](#) (*Brabant*). Οι στέψεις και οι επικήδειες τελετουργίες των μελών του βασιλικού οίκου του [Βελγίου](#) τελούνται στον καθεδρικό ναό.

Ιστορία και αρχιτεκτονική

Οι οικοδομικές εργασίες για την ανέγερση του καθεδρικού ναού άρχισαν το [1226](#) επί Ερρίκου Α΄, [Δούκα της Βραβάντης](#), και συνεχίστηκαν για 300 περίπου χρόνια. Είναι χτισμένος με αμμώδη ασβεστόλιθο από τη [Φλάνδρα](#). Η λευκή πέτρινη πρόσοψη του [13ου αιώνα](#) αποτελεί εξαιρετο δείγμα γοτθικού ρυθμού της Βραβάντης.

Τελικά, ο γοτθικός ναός ολοκληρώθηκε με την κατασκευή των δύο πρόσθιων διδύμων πύργων ύψους 69 μέτρων στις αρχές του [16ου αιώνα](#), επί Καρόλου του Ε΄. Ο ναός έχει μήκος 110 μ., πλάτος 50 μ. και 26,5 μ. ύψος.

Μετά τις καταστροφές που προκλήθηκαν από τους εικονοκλάστες κατά το 16ο αιώνα, ο ναός ανακαινίστηκε μετά την ίδρυση του βασιλείου του Βελγίου το [1830](#).

Το εσωτερικό του ναού

Το εσωτερικό του καθεδρικού ναού απογυμνώθηκε από τους καλλιτεχνικούς θησαυρούς του κατά τα βίαια επεισόδια και τις λεηλασίες των προτεσταντών εικονοκλαστών στα [1579 – 1580](#). Η [Αγία Τράπεζα](#), τα αγάλματα, οι πίνακες και τα υαλογραφήματα του ναού καταστράφηκαν ολοκληρωτικά,

καθώς και η λειψανοθήκη με τα οστά της Αγίας Γουδούλης, η οποία καταγόταν από ευγενείς [Καρολίγγειους](#) και γεννήθηκε περίπου το [670](#) μ.Χ.

Από τα πιο αξιοθέατα στο εσωτερικό του ναού είναι το «Παράθυρο της Δευτέρας Παρουσίας» στο μπροστινό μέρος του ναού, με τα εκπληκτικά πολύχρωμα βιτρό (1528), όπου εικονίζεται ο [Χριστός](#) να υποδέχεται τις ψυχές των νεκρών. Και το «Παρεκκλήσιο της Θείας Ευχαριστίας» κοσμείται με εξαιρετικά βιτρό, που χρονολογούνται από τα έτη [1533](#) – [1539](#).

Επίσης, ο περίτεχνος μπαρόκ [δρύινος](#) άμβωνας στο κεντρικό κλίτος σχεδιάστηκε το [1699](#) από το Φλαμανδό γλύπτη Χέντρικ Φρανς Φερμπρούγκεν (Hendrik Frans Verbruggen, 1655 – 1724) από την [Αμβέρσα](#) και τοποθετήθηκε το [1776](#) στο ναό, ως δώρο της [Μαρίας Θηρεσίας](#).

Στο κεντρικό κλίτος του ναού κυριαρχεί το [εκκλησιαστικό όργανο](#) με τους 4.300 αυλούς, έργο διάσημου [Γερμανού](#) κατασκευαστή εκκλησιαστικών οργάνων. Τα πιο πολύτιμα και αξιαγάπητα όμως έργα μέσα στο ναό είναι τα επίχρυσα αγάλματα της Αγίας Γουδούλης, η οποία κρατά στα χέρια της ένα ομοίωμα του ναού, και του Αρχάγγελου Μιχαήλ, ο οποίος παριστάνεται να σκοτώνει το δράκο.

Βραζιλία

Christ the redeemer

Το Άγαλμα του Χριστού Λυτρωτή (Cristo Redentor στα πορτογαλικά) είναι ψηλό άγαλμα το οποίο εικονίζει τον Ιησού Χριστό με απλωμένα τα χέρια και βρίσκεται στην κορυφή του λόφου Κορκοβάντο (Corcovado), πάνω από το Ρίο ντε Τζανέιρο, στο εθνικό πάρκο του Δάσους Τιζούκα (Tijuca). Στέκεται με απλωμένα τα χέρια σαν να καλωσορίζει τον κόσμο, σε ύψος 710 μέτρων. Έχει ύψος 32 μέτρα, ζυγίζει 1.000 τόνους και μάλιστα είναι εγκατεστημένο με τρόπο ώστε να ατενίζει την πόλη του

Ρίο. Το άγαλμα θεμελιώθηκε στις 12 Οκτωβρίου 1931. Είχε διοργανωθεί εντυπωσιακή τελετή εγκαινίων παρουσία του προέδρου της τοπικής κυβέρνησης Τζετούλιο Βάργκα και του καρδινάλιου Σεμπαστιάο Λέμε. Οι οργανωτές και οι εμπνευστές του μνημειώδους αγάλματος ήθελαν να εντυπωσιάσουν το κοινό από την πρώτη μέρα που θα στηνόταν στην κορυφή του βουνού. Είναι χαρακτηριστικό ότι για το φωτισμό του αγάλματος του Χριστού εκείνη την ημέρα είχαν σχεδιάσει να ανάψει με τρόπο φαντασμαγορικό: τα φώτα θα τα άναβε ο πρωτοπόρος Γουλιέλμος Μαρκόνι από το αγκυροβολημένο σκάφος του στη Νάπολι της Ιταλίας. Θα έστελνε ηλεκτρικό σήμα σε ένα σταθμό στο Ντόρτσεστερ της Αγγλίας κι αυτό με τη σειρά του θα μεταφερόταν σε μια κεραία στο Jacaraguá στο Ρίο, απ' όπου θα άναβαν τα φώτα του αγάλματος. Ωστόσο, ο καιρός δεν βοήθησε, το σήμα ήταν αδύναμο, και τα φώτα τα άναψαν οι τεχνικοί του Ρίο.

Η ιδέα για το μνημείο

Από το 1850 είχε στο μυαλό της η θρησκευτική ηγεσία στο Ρίο την ιδέα να κατασκευαστεί ένα μεγάλο άγαλμα πάνω στο βουνό Κορκοβάντο. Μεταξύ του 1850 και 1860 ο καθολικός ιερέας Μαρία Μπος ζήτησε οικονομική βοήθεια από την πριγκίπισσα Ιζαμπέλ της Πορτογαλίας προκειμένου να ανεγείρει ένα θρησκευτικό μνημείο. Η πριγκίπισσα ωστόσο δεν πολυσκέφτηκε την ιδέα. Έτσι, τα σχέδια για θρησκευτικό μνημείο ακυρώθηκαν το 1889 όταν η Βραζιλία έγινε δημοκρατία και η Εκκλησία διαχωρίστηκε από την πολιτεία.

Η πρόταση για ένα αξιοθέατο πάνω στο βουνό επανήλθε το 1921. Τότε ο αρχιεπίσκοπος του Ρίο ντε Τζανέιρο οργάνωσε μία Εβδομάδα Μνημείων (Semana do Monumento) προκειμένου να προσελκύσει δωρεές κυρίως από καθολικούς της Βραζιλίας. Τα σχέδια για το άγαλμα του Χριστού περιελάμβαναν μεταξύ άλλων έναν σταυρό κι ένα άγαλμα του Χριστού ο οποίος θα κρατούσε μια σφαίρα στα χέρια του. Τελικά επελέγη το άγαλμα του Χριστού Λυτρωτή με τα χέρια ανοιχτά. Αλλά και πάλι δεν ήταν όλα έτοιμα για την ανέγερσή του. Το 1922 πολίτες και κληρικοί συγκέντρωσαν 20.000 υπογραφές και με αυτόν τον τρόπο ζήτησαν από τον πρόεδρο Επιτάσιο Πεσόα την ανέγερση του αγάλματος.

Ο θεμέλιος λίθος για το μεγάλο οικοδόμημα μπήκε στο βουνό Κορκοβάντο στις 4 Απριλίου 1922. Ο Βραζιλιάνος μηχανικός Έτορ Ντα Σίλβα Κόστα ήταν αυτός που

επελέγη για να επιβλέπει την κατασκευή του αγάλματος ενώ τα σχέδια ήταν του Γάλλου γλύπτη Πολ Λαντοβσκή. Μάλιστα, ο μηχανικός ταξίδεψε στην Ευρώπη για να μελετήσει τα θέματα κατασκευής και εκεί επέλεξε τον γλύπτη Λαντοβσκή. Οι εργασίες για την ανέγερση του Χριστού Λυτρωτή διήρκεσαν

περίπου 5 χρόνια, από το 1926 έως το 1931. Σύμμαχος των εμπνευστών του έργου ήταν ο σιδηρόδρομος του Κορκοβάντο. Όπως αποδείχτηκε ήταν ιδανικός για να μεταφερθούν εύκολα και με ασφάλεια οι μεγάλοι ογκόλιθοι για την κατασκευή του αγάλματος πάνω στο βουνό. Η πέτρα για το μνημείο προέρχεται από την πόλη Λίμχαμ (προάστιο του Μάλμε) της Σουηδίας. Όταν ολοκληρώθηκε, ήταν το μεγαλύτερο γλυπτό αρτ ντεκό στον κόσμο.

Σήμερα η ανάβαση των επισκεπτών στο βουνό για να δουν το άγαλμα γίνεται πλέον με σύγχρονα μέσα, με ανελκυστήρες που προσφέρουν πανοραμική θέα και κυλιόμενες σκάλες. Έτσι, οι επισκέπτες δεν αντιμετωπίζουν πλέον τη δυσκολία να ανέβουν τα 220 σκαλιά για να φτάσουν στη βάση του αγάλματος.

Τρεις είναι οι πανοραμικοί ανελκυστήρες που ανεβάζουν τους επισκέπτες στο άγαλμα του Χριστού. Ο καθένας μπορεί να μεταφέρει περίπου 14 άτομα. Η πρόσβαση στους ανελκυστήρες είναι εύκολη και γι' αυτούς που φτάνουν με αυτοκίνητο και γι' αυτούς που φτάνουν με τρένο. Επιπλέον, υπάρχουν και τέσσερις κυλιόμενες κλίμακες πλάτους 4 μέτρων οι οποίες μπορούν να μεταφέρουν περίπου 9.000 επισκέπτες την ώρα. Η μόνη δυσκολία που έχουν να ξεπεράσουν πλέον οι τουρίστες είναι πώς θα καταφέρουν να έχουν μέσα στη φωτογραφία ολόκληρο το άγαλμα. Και αυτό διότι είναι τόσο ογκώδες και ψηλό που πρέπει να ξαπλώνουν στο έδαφος για να το φωτογραφίσουν. Τους αποζημιώνει ωστόσο η εκπληκτική θέα από την κορυφή. Στη βάση του αγάλματος υπάρχει σήμερα ένα μικρό παρεκκλήσι.

Χαρακτηριστικά στοιχεία

-Ύψος μνημείου: 32 μέτρα

-Ύψος βάσης: 8 μέτρα

-Βάρος: 1.000 τόνοι (30 τόνοι είναι το βάρος του κάθε χεριού -8 τόνους ζυγίζει μόνο ο βραχίονας)

-Υψόμετρο: 710 μέτρα, στην κορυφή του όρους Κορκοβάντο

-Εγκαίνια: 1931

-Εργασίες αναστήλωσης: Το 1980 με την ευκαιρία της επίσκεψης του Πάπα Ιωάννη Παύλου Β'. Το 2000 αρχίζει ένα μεγαλύτερο πρόγραμμα αποκατάστασης του μνημείου με νέο φωτισμό και πιο αυστηρές προδιαγραφές προστασίας του.

-Θέα: Οι επισκέπτες μπορούν να δουν το Ρίο ντε Τζανέιρο πανοραμικά, τον κόλπο, το βουνό Σουγκαρλόαφ και τις παραλίες Ιπανέμα και Κοπακαμπάνα.

Maracana

Το Εστάντιο ντο Μαρακανά (Estádio do Maracanã) είναι ποδοσφαιρικό γήπεδο που βρίσκεται στο Ρίο ντε Τζανέιρο της Βραζιλίας. Χτισμένο στα τέλη της δεκαετίας του '40, έφερε αρχικά την επίσημη ονομασία Δημοτικό Στάδιο (Estádio Municipal), ενώ από το 1964 ονομάζεται Στάδιο δημοσιογράφου Μάριο Φίλιο (Estádio Jornalista Mário Filho), προς τιμήν του δημοσιογράφου που είχε πρωτοστατήσει

στην ανέγερσή του. Είναι όμως παγκοσμίως γνωστό απλά ως Μαρακανά από τον ποταμό που ρέει στην περιοχή. Αυτός με τη σειρά του είχε λάβει την ονομασία του από ένα είδος παπαγάλου.

Μαζί με το Γουέμπλεϊ του Λονδίνου, θεωρείται

γήπεδο - φετίχ για τους απανταχού ποδοσφαιρόφιλους. Επίσης για πολύ καιρό ήταν το μεγαλύτερο στάδιο του κόσμου, τίτλος που χάθηκε όχι επειδή κτίστηκε αλλού κάποιο μεγαλύτερο, αλλά γιατί η χωρητικότητά του μειωνόταν κάθε φορά που εισάγονταν αυστηρότεροι κανονισμοί ασφαλείας.

Το στάδιο Μαρακανά φιλοξένησε τον τελικό του Παγκοσμίου Κυπέλλου 1950, του Παγκοσμίου Κυπέλλου 2014, ενώ είναι το στάδιο στο οποίο θα πραγματοποιηθεί η τελετή έναρξης και λήξης των Ολυμπιακών Αγώνων του 2016.

Ανακατασκευές

Το 1992 ένα μικρό τμήμα της εξέδρας κατέρρευσε, προκαλώντας 3 θανάτους και πάνω από 50 τραυματισμούς. Αυτό οδήγησε σε μια σειρά ανακατασκευών

και περαιτέρω μείωση της μέγιστης επιτρεπόμενης χωρητικότητας - μετά την ολοκλήρωσή τους (2007), οι εξέδρες χωρούσαν μόλις 82.238 θεατές.

Το 2009 η Βραζιλία ανέλαβε να φιλοξενήσει το Μουντιάλ του 2014 και τους Θερινούς Ολυμπιακούς Αγώνες του 2016. Σε αυτό το πλαίσιο, αποφασίστηκε το Μαρακανά να κατεδαφιστεί σχεδόν εκ βάθρων και να ξαναχτιστεί από την αρχή, ώστε να φιλοξενήσει τους τελικούς αγώνες και τις τελετές έναρξης - λήξης. Η απόφαση προκάλεσε οργή στους κατοίκους του Ρίο, με το δήμαρχο να δηλώνει κατηγορηματικά αντίθετος και διαδηλώσεις να ζητούν ανάκληση των σχεδίων.

Τελικά τα έργα ξεκίνησαν τον Αύγουστο του 2010 με προϋπολογισμό 705,6 εκατομμύρια ρεάλ. Η κατεδάφιση ολοκληρώθηκε το Φεβρουάριο του 2011 και προγραμματίζεται ότι το νέο Μαρακανά θα ανοίξει τις πύλες του το Μάρτιο του 2013, με χωρητικότητα περίπου 90.000 θεατών. Τελικά κατασκευάστηκε με χωρητικότητα 78.838 θέσεων. Στις 13 Ιουλίου 2014, πραγματοποιήθηκε εκεί ο τελικός του Μουντιάλ μεταξύ της Γερμανίας και της Αργεντινής, όπου η Γερμανία κέρδισε στην παράταση με σκορ 1-0, και έτσι το Μαρακανά έγινε το δεύτερο στάδιο του κόσμου, μετά το Αζτέκα της Πόλης του Μεξικού, που φιλοξένησε δύο τελικούς Μουντιάλ (αν και τυπικά προέχει λόγω του ότι το 1950 είχε φιλοξενήσει τον τελικό γύρο).

Γαλλία

Μουσείο του Λούβρου

Το μουσείο του Λούβρου (γαλλικά: Musée du Louvre) είναι ένα από τα μεγαλύτερα και παλαιότερα μουσεία τέχνης στον κόσμο. Βρίσκεται στο κέντρο του Παρισιού, στις όχθες του Σηκουάνα και εκθέτει 35.000 έργα τέχνης - το 8% των αποκτημάτων του, που υπολογίζονται στα 445.000 κομμάτια. Οι μόνιμες συλλογές του μουσείου καταλαμβάνουν συνολικά έκταση 60.600 τετραγωνικών μέτρων και ανάμεσα σε αυτές είναι και οι ελληνικές, που καλύπτουν 25 αίθουσες. Το Λούβρο έφτασε

στη σημερινή του μορφή περνώντας από διάφορες φάσεις, αφού αρχικά κατασκευάστηκε ως φρούριο του 12ου αιώνα, ενώ τον 14ο αιώνα μετατράπηκε σε παλάτι. Η σημερινή του μορφή ανάγεται στον 15ο αιώνα, όταν κατασκευάστηκε η πρώτη πτέρυγα κατά μήκος του Σηκουάνα, ενώ στην πορεία του χρόνου επεκτάθηκε ακόμη περισσότερο, φτάνοντας στη σημερινή του έκταση. Η κύρια είσοδος του μουσείου είναι μια ογκώδης πυραμίδα από γυαλί, η οποία κατασκευάστηκε το

1989 από τον διάσημο αρχιτέκτονα I.M. Pei, προκαλώντας αρχικά αρνητικές αντιδράσεις, καθώς ο σχεδιασμός της έρχεται σε πλήρη αντίθεση με την κλασική κατασκευή των παρακείμενων κτιρίων. Σκοπός του Pei ήταν να εισχωρεί το φως του ήλιου μέχρι το υπόγειο, ενώ επιθυμούσε να δημιουργήσει μια ευρύχωρη είσοδο για το μουσείο χωρίς να πειράξει καθόλου τα αρχαία κτίρια. Εκτός από τη «Μόνα Λίζα» άξια θαυμασμού είναι η «Αφροδίτη της Μήλου» αλλά και η «Νίκη της Σαμοθράκης», επίσης τα άλογα του Μαρλί και η Σχεδία της Μέδουσας, ο πίνακας του Τεοντόρ Ζερικό αλλά και το περίφημο έργο του Μιχαήλ Άγγελου «Ο Θνήσκος Σκλάβος».

Ο Πύργος του Άιφελ

Το κτίριο - σύμβολο των Παρισίων κι ένα από τα πιο αναγνωρίσιμα κτίρια του κόσμου. Αποτελεί πόλο έλξης για εκατομμύρια τουρίστες που το επισκέπτονται κάθε χρόνο και πηγή σημαντικών εσόδων για την πρωτεύουσα της Γαλλίας. Κατασκευάστηκε το

1889 από τον Γάλλο μηχανικό Γκισταβ Άιφελ (1823 - 1923), από τον οποίο πήρε και το όνομά του. Με ύψος 325 μέτρα (300 χωρίς την κεραία) ήταν το πιο ψηλό κτίριο στον κόσμο μέχρι που το ξεπέρασε το Εμπάιρ Στέιτ Μπίλντινγκ της Νέας Υόρκης το 1931. Ο Πύργος του Άιφελ έχει κατασκευαστεί από σίδηρο και ζυγίζει 7.175 τόνους. Η μελέτη κατασκευής του περιλάμβανε τη σύνταξη περισσότερων από 5.300 σχεδίων που δείχνουν τις λεπτομέρειες των 18.038 διαφορετικών εξαρτημάτων του. Για τη συναρμολόγησή του χρησιμοποιήθηκαν 1.050.846 καρφιά. Έχει σχήμα τετραγωνικής πυραμίδας με κοίλες έδρες και διαθέτει τρεις ορόφους: ο πρώτος βρίσκεται σε ύψος 57,63 μέτρων από την επιφάνεια του εδάφους, ο δεύτερος σε ύψος 115,73 μέτρων και ο τρίτος στα 276,13 μέτρα.

Ο τελευταίος αυτός όροφος φέρει τον τρούλο που αποτελεί το επιστέγασμά του, καθώς κι ένα φάρο

εγκατεστημένο το 1889 σε ύψος 300,51 μέτρων. Το ύψος αυτό αυξήθηκε στα 320,755 μέτρα από την εποχή της εγκατάστασης ραδιοτηλεοπτικής κεραίας (1959) και σήμερα φθάνει τα 324 μέτρα. Οι υδραυλικοί ανελκυστήρες που υπάρχουν στον πύργο επιτρέπουν την άνοδο των επισκεπτών στους διαφόρους ορόφους.

Γερμανία

Πύλη του Βρανδεμβούργου

Η **Πύλη του Βρανδεμβούργου** στο κέντρο της γερμανικής πρωτεύουσας, αποτελούσε παλιότερα την πύλη της πόλης, ενώ σήμερα είναι το πιο αναγνωρίσιμο σύμβολο του [Βερολίνου](#). Το οικοδόμημα βρίσκεται στην πλατεία Παρίζερ, την οποία συνδέει με την λεωφόρο Ούντερ ντεν Λίντεν. Η πύλη είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με πολλά σημαντικά γεγονότα της ιστορίας της [Γερμανίας](#), αλλά και της παγκόσμιας ιστορίας, ιδιαίτερα του 20^{ου} αιώνα.

Ιστορία

Η Πύλη του Βρανδεμβούργου κατασκευάστηκε μεταξύ των ετών [1788](#) με [1791](#) και κατά την διάρκεια της βασιλείας του Φρειδερίκου Γουλιέλμου του δεύτερου (γερμ. *Friedrich Wilhelm II*) της [Πρωσίας](#). Το [1806](#) η ρωμαϊκή πολεμική άμαξα που κοσμούσε την Πύλη, μεταφέρθηκε από τον [Μεγάλο Ναπολέοντα](#) στο Παρίσι, όμως το 1814 επιστράφηκε ξανά στο Βερολίνο, και το γλυπτό ξαναπήρε τη θέση του στο μνημείο. Το 1860 με αφορμή την κατεδάφιση των τειχών του Βερολίνου,

καταστράφηκαν σχεδόν όλες οι πύλες της πόλης, με εξαίρεση την Πύλη του Βρανδεμβούργου.

Στις 30 Ιανουαρίου του [1933](#) γιορτάστηκε από τους Εθνικοσοσιαλιστές η ανάληψη της εξουσίας μπροστά στην Πύλη του Βρανδεμβούργου. Κατά την διάρκεια του [Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου](#) το γλυπτό της θεάς Νίκης με την άμαξα υπέστη σημαντικές ζημιές εξαιτίας των πυροβολισμών. Επίσης το κυρίως σώμα της Πύλης είχε εν μέρει καταστραφεί. Το μνημείο ήταν ανάγκη να ανακατασκευαστεί. Στις εργασίες της ανακατασκευής έλαβαν μέρος και τα δύο μέρη του Βερολίνου, το ανατολικό και το δυτικό. Οι εργασίες ολοκληρώθηκαν στις 14 Δεκεμβρίου του [1957](#).

28 χρόνια μετά το χτίσιμο του [Τείχους του Βερολίνου](#), στις 22 Δεκεμβρίου [1989](#), και παράλληλα με την πτώση του Τείχους, η Πύλη του Βερολίνου άνοιξε, ενώνοντας τα δύο τμήματα της πόλης. Η Πύλη του Βρανδεμβούργου αποτέλεσε το επίκεντρο των πανηγυρισμών, το σύμβολο της ένωσης της [Γερμανίας](#) και το σύμβολο του τέλους του [Ψυχρού Πολέμου](#). Στις 3 Οκτωβρίου 2002 η Πύλη του Βρανδεμβούργου ανασκευάστηκε πλήρως, έπειτα από εργασίες 22 μηνών.

Η Πύλη του Βρανδεμβούργου απεικονίζεται στην πίσω πλευρά των 10, 20 και 50 λεπτών των [γερμανικών κερμάτων ευρώ](#).

Ελλάδα

Ακρόπολη Αθηνών

Η Ακρόπολη Αθηνών είναι βραχώδης λόφος ύψους 156 μ. από την επιφάνεια της θάλασσας και 70 μ. περίπου από το επίπεδο της πόλης της Αθήνας. Η κορυφή του έχει σχήμα τραπεζοειδές μήκους 300 μ. και μέγιστου πλάτους 150 μ. Ο λόφος είναι απρόσιτος απ' όλες τις πλευρές εκτός της δυτικής, όπου

και βρίσκεται η οχυρή είσοδος, η διακοσμημένη με τα λαμπρά Προπύλαια. Ο Παρθενώνας είναι το μεγαλύτερο και πιο επίσημο οικοδόμημα της Ακρόπολης και συγκεντρώνει τον θαυμασμό όλου του κόσμου αιώνες τώρα. Οι

εργασίες για την ανέγερση του ολομάρμαρου αυτού ναού της Αθηνάς άρχισαν το 447 π.Χ. υπό τη διεύθυνση των αρχιτεκτόνων Ικτίνου και Καλλικράτη. Ο ναός ολοκληρώθηκε το 438 π.Χ. και κατά τα Παναθήναια του επόμενου χρόνου αφιερώθηκε στην πολιούχο θεά. Παρ' όλα αυτά οι εργασίες συνεχίστηκαν μέχρι το 432 π.Χ.. Είναι ναός δωρικού ρυθμού περίπτερος με οκτώ κίονες στις στενές και δεκαεπτά στις μακριές πλευρές. Οι κίονες έχουν ύψος 10,5 μ. και πάνω τους στηρίζεται ο θριγκός (επιστύλια), οι μετόπες, τα τρίγλυφα, τα γείσα και τα αετώματα. Ο σηκός ήταν χτισμένος ολόκληρος με μαρμάρινες πέτρες σε οριζόντιες σειρές και σε καθεμία στενή πλευρά είχε από έξι δωρικούς κίονες, οι οποίοι τον χώριζαν σε δύο μέρη: τον κυρίως ναό και τον οπισθόδομο. Η ζωφόρος στους τοίχους του σηκού είχε παραστάσεις της πομπής των Παναθηναίων.

Ο κυρίως ναός στο εσωτερικό του χωριζόταν σε τρία μέρη· αυτό γινόταν με δύο κάθετες δωρικές κιονοστοιχίες. Το μεσαίο από τα τρία μέρη ήταν το πλατύτερο και σ' αυτό ήταν στημένο πάνω σε βάθρο το περίφημο χρυσελεφάντινο άγαλμα της Παρθένου Αθηνάς, το οποίο ο Φειδίας είχε ολοκληρώσει και τοποθετήσει το 438 π.Χ. στη θέση του. Οι 92 μετόπες εσωτερικά ήταν ανάγλυφες και παρίσταναν διάφορα μυθολογικά θέματα: Γιγαντομαχία, Αμαζονομαχία, Κενταυρομαχία και επεισόδια από την άλωση της Τροίας.

Ζάμπια

Καταρράκτες Βικτωρίας

Οι Καταρράκτες της Βικτωρίας (αγγλικά: Victoria Falls) ή Mosi-οα-Tunyα ("Ο καπνός που βροντά") είναι [καταρράκτες](#) που βρίσκονται στην [Αφρική](#), μεταξύ της [Ζάμπια](#) και της [Ζιμπάμπουε](#). Δημιουργούνται από τον ποταμό [Ζαμβέζη](#), και αποτελούν κάποιους από τους μεγαλύτερους καταρράκτες του κόσμου. Το όνομα "Βικτωρίας", δόθηκε από τον [Ντέιβιντ Λίβινγκστον](#), προς τιμή της [βασίλισσας Βικτωρίας](#) και είναι το όνομα το οποίο χρησιμοποιεί επίσημα η Ζιμπάμπουε για τους καταρράκτες. Αντίθετα, η Ζάμπια χρησιμοποιεί ως επίσημο το όνομα Mosi-οα-Tunyα.

Οι καταρράκτες της Βικτωρίας σχηματίζονται όταν ο Ζαμβέζης που ρέει σε ένα επίπεδο [υψίπεδο](#) συναντά ένα χάσμα πλάτους 1708 μέτρων. Το ύψος του χάσματος ξεκινά από τα 80 μέτρα (στη δυτική άκρη) και φτάνει στα 108 (στο κέντρο). Το χάσμα αυτό αποκαλείται *Πρώτο Φαράγγι*.

Στο λόφο του καταρράκτη σχηματίζονται δύο νησιά, που είναι αρκετά μεγάλα, ώστε να είναι εμφανή ακόμα με πλήρη πλημμύρα: Το Νησί Boaruka (ή νησί καταρρακτών), κοντά στη δυτική όχθη και το Νησί Λίβινγκστον, κοντά στη μέση. Ακόμα, διάφορες μικρές νησίδες δημιουργούνται την περίοδο που τα νερά δεν είναι πολλά.

Η ποσότητα του νερού που πέφτει από τους καταρράκτες διαφέρει ανάλογα με την εποχή. Η περίοδος των βροχών ξεκινά από τα τέλη [Νοεμβρίου](#) και φτάνει έως τις αρχές [Απριλίου](#). Την περίοδο του [Φεβρουαρίου](#) μέχρι τον [Μάιο](#), είναι η περίοδος όπου ο Ζαμβέζης πλημμυρίζει. Το ύψος του σύννεφου που σηκώνεται

από την πτώση των νερών φτάνει τα 400 μέτρα και είναι ορατό από απόσταση 50 χιλιομέτρων.

Η.Π.Α.

Εμπάιρ Στέιτ Μπίλντινγκ

Το **Κτήριο Εμπάιρ Στέιτ** ή Εμπάιρ Στέιτ Μπίλντινγκ (**The Empire State Building** = «Το Κτήριο της Αυτοκρατορικής Πολιτείας», δηλαδή της Νέας Υόρκης) είναι ένας από τους υψηλότερους και ιστορικότερους **ουρανοξύστες** στον κόσμο. Βρίσκεται στην πόλη της **Νέας Υόρκης** (στη διασταύρωση

της 5ης Λεωφόρου, νο. 350, και της 34ης δυτικής οδού) και έχει 102 ορόφους. Υπήρξε ο υψηλότερος ουρανοξύστης στη Γη για 41 χρόνια, από την ολοκλήρωσή του το **1931** ως το χτίσιμο του Βόρειου Πύργου του **Παγκόσμιου Εμπορικού Κέντρου** το **1972**. Μετά την καταστροφή των πύργων του Κέντρου

αυτού από τις τρομοκρατικές **επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου 2001**, το Εμπάιρ Στέιτ ξανάγινε και παρέμεινε το υψηλότερο κτήριο σε ολόκληρη τη Νέα Υόρκη μέχρι τις 30 Απριλίου 2012, όταν το ξεπέρασε το υπό κατασκευή **Παγκόσμιο Κέντρο Εμπορίου 1**. Ο **αρχιτεκτονικός ρυθμός** του είναι **Αρ Ντεκό**. Το Κτήριο Εμπάιρ Στέιτ παρέμεινε ο υψηλότερος ουρανοξύστης στον κόσμο επί 41 χρόνια, επίδοση που αποτελεί ακόμα παγκόσμιο ρεκόρ, ενώ υπήρξε το υψηλότερο ανθρώπινο κατασκεύασμα πάνω στη Γη για 23 χρόνια. Το ύψος της ταράτσας του είναι 1250 **πόδια** ακριβώς, ή 381 **μέτρα**, η κορυφή 442,9 μέτρα, ενώ το άκρο της κεραίας στην κορυφή φθάνει σε ύψος τα 448,67 μέτρα πάνω από το πεζοδρόμιο (για την ακρίβεια υπάρχουν αρκετές κεραίες-πομποί, αλλά η υψηλότερη είναι απλώς ένα **αλεξικέραυνο**). Σήμερα το Εμπάιρ Στέιτ (μετά και την καταστροφή των πύργων του Παγκόσμιου Εμπορικού Κέντρου από τις τρομοκρατικές **επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου 2001**) παραμένει το δεύτερο υψηλότερο κτήριο σε όλες τις ΗΠΑ.

Γέφυρα Γκόλντεν Γκέιτ

Η **Γέφυρα Γκόλντεν Γκέιτ** (αγγλ. Golden Gate Bridge) είναι κρεμαστή γέφυρα που εκτείνεται στην "Golden Gate" (Χρυσή Πύλη), το άνοιγμα του κόλπου του [Σαν Φρανσίσκο](#) στον [Ειρηνικό Ωκεανό](#). Ως μέρος και των δύο, της Διαδρομής 101 των [ΗΠΑ](#) και της Κρατικής Διαδρομής 1 της [Καλιφόρνια](#), η δομή συνδέει την πόλη του Σαν Φρανσίσκο, το βόρειο άκρο της χερσονήσου του Σαν Φρανσίσκο με την κομητεία του Μαρίν. Η Γέφυρα Γκόλντεν Γκέιτ είχε τη μεγαλύτερη διάρκεια κατασκευής [κρεμαστής γέφυρας](#) στον κόσμο, όταν ολοκληρώθηκε το 1937, και έχει γίνει ένα από τα πιο διεθνώς αναγνωρισμένα σύμβολα του Σαν Φρανσίσκο, της Καλιφόρνιας και των Ηνωμένων Πολιτειών. Αποτελεί τη δεύτερη μεγαλύτερη κρεμαστή γέφυρα κυρίως στα ανοίγματά της προς τις Ηνωμένες Πολιτείες, μετά τη γέφυρα Verrazano-Narrows στη [Νέα Υόρκη](#).

Έχει χαρακτηριστεί ως ένα από τα σύγχρονα θαύματα του κόσμου από την Αμερικανική Εταιρεία Πολιτικών Μηχανικών.

Αν και η ιδέα μιας γέφυρας που εκτείνεται από τη Χρυσή Πύλη δεν ήταν νέα, η πρόταση που διεξήχθη τελικά έγινε σε ένα άρθρο το 1916 στο Δελτίο του Σαν Φρανσίσκο από τον πρώην φοιτητή μηχανικής [Τζέιμς Γουίλκινς](#). Ο

μηχανικός της πόλης του Σαν Φρανσίσκο εκτίμησε το κόστος των 100 εκατ. δολαρίων, πρακτικά για την ώρα, και τοποθέτησε το θέμα στους μηχανικούς γεφυρών εάν θα μπορούσαν να το χτίσουν με λιγότερα. Ένας από αυτούς που ανταποκρίθηκαν, ο [Τζόζεφ Στράους](#), ήταν ένας φιλόδοξος, αλλά ονειρικός μηχανικός και ποιητής ο οποίος είχε σχεδιάσει για τη μεταπτυχιακή τις διατριβής του μία γέφυρα 55-μιλίων (89 χλμ) του σιδηροδρόμου από τον [Βερίγγειο Πορθμό](#). Εκείνη την εποχή, ο Στράους είχε ολοκληρώσει περίπου 400 γέφυρες, εκ των οποίων οι περισσότερες ήταν στην ενδοχώρα. Τα αρχικά σχέδια του Στράους ήταν για μια τεράστια αρθρωτή γέφυρα σε κάθε πλευρά των στενών, που συνδεόταν με ένα κεντρικό τμήμα της ανάρτησης, την οποία υποσχέθηκε ο Στράους ότι θα μπορούσε να χτιστεί για 17 εκατομμύρια δολάρια.

Ιταλία

Κολοσσαίο

Ιστορία

Το Κολοσσαίο άρχισε να κατασκευάζεται στην εποχή του [Βεσπασιανού](#) το 72 μ.Χ., συνεχίστηκε την εποχή του Τίτου και ολοκληρώθηκε όταν ήταν αυτοκράτορας ο [Τίτος](#), το 80 μ.Χ. Ονομαζόταν Αμφιθέατρο των Φλαβίων, από το όνομα της δυναστείας των αυτοκρατόρων που το έκτισαν. Για να κατασκευαστεί, εργάστηκαν χιλιάδες Ιουδαίοι αιχμάλωτοι που είχαν συλληφθεί από τον Τίτο μετά την καταστροφή των [Ιεροσολύμων](#). Πήρε το όνομά του από το κολοσσιαίο άγαλμα του Νέρωνα (Ο Κολοσσός), που βρισκόταν στην τοποθεσία που χτίστηκε.

Μπορούσε να χωρέσει 45.000 θεατές και είχε σχήμα έλλειψης με περιφέρεια 524 μέτρων. Οι διαστάσεις του ήταν τεράστιες: 156 x 188 μέτρα και το ύψος του έφτανε τα 48 μέτρα και είχε 4 ορόφους. Από αυτούς, οι τρεις πρώτοι είχαν αψίδες και ο τέταρτος 40 παράθυρα. Πάνω από τον 4ο όροφο υπήρχε στοά. Ο τελευταίος όροφος προοριζόταν για τις γυναίκες και τις κατώτερες τάξεις των πολιτών, ενώ ο πρώτος για τους επιφανείς πολίτες. Το εσωτερικό του ήταν χωρισμένο σε κερκίδες, ενώ στο κέντρο του είχε κονίστρα που χωριζόταν από τις κερκίδες με ένα ψηλό βάθρο. Κάτω από την κονίστρα βρισκόνταν τα υπόγεια. Εκεί βρισκόνταν τα κλουβιά με τα ζώα, τα οποία μπορούσαν να ανυψωθούν για να ανεβαίνουν τα ζώα στην αρένα, καθώς και οι μηχανικές συσκευές του κτηρίου. Πάνω από την αρένα υπήρχε μια μεγάλη τέντα, προκειμένου οι θεατές να προστατεύονται από τον ήλιο. Οι θεατές έμπαιναν στο κτήριο μέσα από 80 εισόδους, 4 από τις οποίες χρησιμοποιούνταν αποκλειστικά από τους Ρωμαίους γερουσιαστές και άρχοντες. Οι πολλές πύλες έδιναν στο Κολοσσαίο τη δυνατότητα να γεμίσει μέσα σε 15 λεπτά, και να αδειάσει μέσα σε μόλις 5. Στην κονίστρα (αρένα) οδηγούσαν δύο πύλες: η «πύλη της ζώσης σαρκός», από την οποία οι μονομάχοι εισέρχονταν στην αρένα, και η «νεκρική πύλη», από την οποία απομακρύνονταν οι νεκροί της μάχης. Το Κολοσσαίο έμεινε θρυλικό ως το κέντρο των αιμοχαρών θεαμάτων που απολάμβανε η ρωμαϊκή αυλή στην εποχή της παρακμής της. Η ορχήστρα είχε διαμορφωθεί κατάλληλα για να πραγματοποιούνται ναυμαχίες, μονομαχίες και θηριομαχίες τις οποίες χρηματοδοτούσαν οι Ρωμαίοι αυτοκράτορες. Εκεί γίνονταν επίσης μαρτύρια χριστιανών.

Σήμερα

Μετά από σεισμούς και λεηλασίες κατά την διάρκεια των αιώνων είναι σήμερα ερείπιο και ένα από τα δημοφιλέστερα τουριστικά αξιοθέατα της σύγχρονης Ρώμης.

Το [1963](#), φοιτητές του Πολυτεχνείου επέλεξαν να διαμαρτυρηθούν για τις ακατάλληλες, όπως ισχυρίζονταν, αίθουσες διδασκαλίας κι επειδή οι πρυτανικές αρχές αρνήθηκαν να ικανοποιήσουν το αίτημά τους για βελτίωση των κτιριακών εγκαταστάσεων, οι φοιτητές αντιπρότειναν ως τόπο διδασκαλίας το

Κολοσσαίο. Μετά και τη δεύτερη άρνηση, οργάνωσαν στις [4 Δεκεμβρίου](#) του 1963 διαλέξεις και εκφώνησαν πύρινους λόγους στο εσωτερικό του μνημείου¹

Κίνα

Μέγα Σινικό Τείχος

Το **Σινικό τείχος**, είναι [κινεζική](#) οχύρωση που κατασκευάστηκε σταδιακά, προκειμένου να προστατευθεί η Κίνα από τις επιδρομές [μογγολικών](#) και [τουρκικών](#) φύλων. Η κατασκευή του ξεκίνησε σταδιακά από τον [7ο αι. π.Χ.](#)^[1], αλλά η σημερινή του μορφή οφείλεται κυρίως στη [δυναστεία Μινγκ](#) (τέλη του 14ου αι. με αρχές του 17ου αι. μ.Χ.). Το Τείχος εκτείνεται σε συνολικό μήκος 8.850 χλμ, σύμφωνα με πρόσφατη μέτρηση, αποτελούμενο από 6.259 χλμ πραγματικού τείχους, 359 χλμ τάφρου και 2.232 χλμ φυσικών οχυρώσεων όπως λόφοι και ποταμοί. Αποτελεί έτσι το μεγαλύτερο σε διαστάσεις ανθρώπινο οικοδόμημα. Κατά άλλη σύγχρονη μέτρηση, το Σινικό Τείχος, με όλες τις διακλαδώσεις του, έχει συνολικό μήκος 21.196 χιλιόμετρα.

Το πρώτο σημαντικό τείχος της Κίνας χτίστηκε κατά τη διάρκεια του πρώτου αυτοκράτορα της βραχύβιας [Δυναστείας Τσιν](#). Αυτό το τείχος δεν κατασκευάστηκε διαμιάς αλλά μάλλον δημιουργήθηκε από την ένωση διάφορων προϋπαρχόντων τειχών. Βρισκόταν δε πολύ βορειότερα από το σημερινό τείχος και έχουν βρεθεί πολύ μικρά υπολείμματα από αυτό.

Στη συνέχεια συνεχίστηκαν οι προσπάθειες προστασίας της περιοχής και υπήρξαν συνολικά τέσσερα Τείχη:

1. [208 π.Χ.](#) (Δυναστεία Τσιν)
2. [1ος αιώνας π.Χ.](#) (Δυναστεία Χαν)

3. [1138 - 1198](#) ([Περίοδος των πέντε δυναστειών και των δέκα βασιλείων](#))
4. [1368-1620](#) (Από τον Αυτοκράτορα [Χονγκού](#) μέχρι τον Αυτοκράτορα [Γουαν Λι](#) της δυναστείας Μινγκ)

Το Τείχος που μπορεί να δει κανείς σήμερα χτίστηκε κατά τη διάρκεια της δυναστείας Μινγκ, σε πολύ μεγαλύτερη έκταση από τα παλαιότερα τείχη και με τη χρήση υλικών μεγαλύτερης αντοχής. Ο αρχικός σκοπός του Τείχους δεν ήταν να κρατηθούν έξω οι εισβολείς, αλλά να εξασφαλιστεί ότι οι ημινομαδικές φυλές του βορρά δεν θα μπορούσαν

να το διασχίσουν με τα [άλονά](#) τους ή να επιστρέψουν εύκολα μετά από κάποια επιδρομή τους

Κάθε πύργος έχει οπτική επαφή τουλάχιστον με τον προηγούμενο αλλά και με τον επόμενο, ώστε σε περίπτωση επίθεσης να γίνεται ορατή η [φρουκτωρία](#) και έτσι να μεταδίδεται από πύργο σε πύργο το μήνυμα μέχρι το Πεκίνο.

Κούβα

Μαυσωλείο Τσε Γκεβέρα

Το Μαυσωλείο του Τσε Γκεβέρα (Mausoleo Che Guevara) είναι μνημείο στην πόλη της Σάντα Κλάρα. Είναι ο τελικός τόπος ταφής των οστών του Τσε και άλλων 29 συντρόφων του που δολοφονήθηκαν στη Βολιβία το 1967. Στην είσοδο του μαυσωλείου δεσπόζει το επιβλητικό, ύψους περίπου 7 μέτρων, μπρούντζινο άγαλμα του Κομαντάντε με το όπλο ανα χείρας. Το άγαλμα τοποθετήθηκε έτσι ούτως ώστε να κοιτά προς το νότο, δηλαδή προς τη Λατινική Αμερική, ως συμβολισμός του οράματος του Τσε για μια παναμερικανική επανάσταση ενάντια στον Ιμπεριαλισμό. Σε ανάγλυφα παρουσιάζονται στιγμές της ζωής και δράσης του Γκεβέρα ενώ το τελευταίο του γράμμα προς τον Φιντέλ Κάστρο είναι ολόκληρο χαραγμένο σε ειδική επιγραφή.

Η κατασκευή του Μαυσωλείου άρχισε πολύ πριν ανακαλυφθεί ο κρυφός τάφος του Τσε στη βολιβιανή ύπαιθρο. Οι κατασκευές, για τις οποίες εργάστηκαν εθελοντικά (πέραν των συνεργείων)

εκατοντάδες χιλιάδες κάτοικοι της πόλης, ξεκίνησαν το 1982 και ολοκληρώθηκαν το 1988 όταν και έγιναν τα εγκαίνια του μνημείου. Η φήμη του Μουσολείου παρ' όλα αυτά, ως τόπος επισκεπτών απ' όλο τον κόσμο, ξεκινά στα μέσα του 1997 όταν και μεταφέρθηκαν εκεί τα οστά του Τσε Γκεβέρα που ανακαλύφθηκαν απο επιστήμονες στο Βαλεγκράντε της Βολιβίας.

Τα επόμενα τρία χρόνια ενταφιάστηκαν στο Μουσολείο τα οστά 23 συνολικά ανταρτών που ανακαλύφθηκαν σε ομαδικούς τάφους στη Βολιβία.

Σε διάστημα 12 ετών, απ' το 1997 έως το 2009, υπολογίζεται ότι το Μουσολείο επισκέπτηκαν περίπου 3.5 εκατομμύρια άνθρωποι απο 100 διαφορετικές χώρες του κόσμου.

Μεξικό

Τσιτσέν Ιτζά

Το **Τσιτσέν Ιτζά**, είναι μια μεγάλη προκολομβιανή [αρχαιολογική περιοχή](#) που χτίστηκε από τον πολιτισμό των [Μάγια](#) και που βρίσκεται στο βόρειο κέντρο της χερσονήσου [Γιουκατάν](#), στο σημερινό [Μεξικό](#).

Το Τσιτσέν Ιτζά ήταν σημαντικό περιφερειακό κέντρο στα βόρεια πεδινά των Μάγια από την Ύστερη Κλασική μέσω της Ύστερης Κλασικής και έως τα αρχικά στάδια της Πρώρης Μετακλασικής περιόδου. Η

περιοχή εκθέτει ένα πλήθος αρχιτεκτονικών μορφών, από αυτές που καλούνται "Μεξικανικές" και ενθυμίζουν της μορφές που βλέπουμε στο κεντρικό Μεξικό στο ύψος Ριουσ των Μάγια των βόρειων πεδινών. Η παρουσία κεντρικών μεξικανικών μορφών θεωρούνταν κάποτε ως αντιπροσωπευτική της άμεσης μετανάστευσης ή ακόμα και της κατάκτησης από το κεντρικό Μεξικό, αλλά οι περισσότερες σύγχρονες ερμηνείες βλέπουν την παρουσία αυτών των μη-Μάγια μορφών περισσότερο ως αποτέλεσμα της [πολιτιστικής διάχυσης](#).

Τα αρχαιολογικά στοιχεία, όπως τα στοιχεία πυρκαγιάς σε διάφορες σημαντικές δομές και αρχιτεκτονικά συγκροτήματα, υποδεικνύουν ότι η κατάρρευση της Τσιτσέν Ιτζά ήταν βίαιη. Μετά από την πτώση της [ηγεμονίας](#) του Τσιτσέν Ιτζά, η περιφερειακή δύναμη του [Γιουκατάν](#) μετατοπίστηκε σε ένα νέο κέντρο στο [Μαγιαπάν](#).

Σύμφωνα με την [Αμερικανική Ανθρωπολογική Ένωση](#), τα ερείπια του Τσιτσέν Ιτζά είναι ομοσπονδιακή ιδιοκτησία, και η διαχείριση της περιοχής ανήκει στο Εθνικό Ίδρυμα Ανθρωπολογίας και Ιστορίας (Instituto Nacional de Antropología e Historia, INAH) του Μεξικού. Το έδαφος κάτω από τα μνημεία, εντούτοις, ανήκει στην [οικογένεια](#) Barbachano.

Νησιά Του Πάσχα

Μοάι

Τα **μοάι** είναι αγάλματα που βρίσκονται στο [νησί του Πάσχα](#). Πρόκειται για μονολιθικά αγάλματα, κατασκευασμένα από ηφαιστειακή τέφρα της περιοχής [Ράνο Ραράκου](#), που αναπαριστούν ανθρώπινες μορφές. Υπολογίζεται πως δημιουργήθηκαν γύρω στο 1250 με 1500

Σήμερα συνολικά έχουν βρεθεί 887 μοάι στο νησί. Τα αγάλματα είναι ψηλά από τα 2,5 έως και τα 10 μέτρα, και ζυγίζουν από 75 έως 86 τόνους (το βαρύτερο μοάι βρίσκεται στο [Άγου Τονγκαρίκι](#)), ενώ έχει ανακαλυφθεί και ένα ημιτελές άγαλμα, που υπολογίζεται πως σε

πλήρη μορφή θα έφτανε σε ύψος τα 21 μέτρα

Παριστάνουν προγόνους των ιθαγενών του νησιού. Το κεφάλι τους είναι μεγάλο σε σχέση με το υπόλοιπο σώμα τους, πλησιάζοντας σχεδόν τα 3/5 του μεγέθους του σώματος.

ΟΛΛΑΝΔΙΑ

Keukenhof

Keukenhof είναι γνωστός ως ο Κήπος της Ευρώπης, είναι ένας από τους μεγαλύτερους κήπους

λουλουδιών στον κόσμο. Βρίσκεται στο Lisse της Ολλανδίας. Κάθε χρόνο στο παρκο φυτευονται περίπου τα 7 εκατομμύρια βολβοι λουλουδιών, τα οποία καλύπτουν μια έκταση 32 εκταρίων (79 στρεμμάτων).

Keukenhof είναι ανοιχτό κάθε χρόνο από τα μέσα Μαρτίου έως τα μέσα Μαΐου, ανάλογα με τις καιρικές συνθήκες.

Η ιστορία του ξεκινά από τον 15ο αιώνα. Όταν η κόμισσα Jacqueline της Βαυαρίας, Jacoba van Beieren

(1401-1436) συγκέντρωσε τα φρούτα και τα λαχανικά από το δάσος και αμμόλοφους για την κουζίνα του Κάστρου Teylingen. Το κάστρο Keukenhof χτίστηκε το 1641, και η περιουσία αυξήθηκε σε μια έκταση πάνω από 200 στρέμματα. Το πάρκο άνοιξε τις πύλες του για το κοινό το 1950

Πλατεία Νταμ

Η πλατεία Νταμ είναι η κεντρικότερη πλατεία της πόλης και μαζί με τα διάσημα κτίρια που την περιβάλλουν είναι ένα από τα πιο γνωστά αξιοθέατα του Άμστερνταμ. Νταμ στα Ολλανδικά σημαίνει φράγμα και αυτή ακριβώς ήταν η λειτουργία της πλατείας τον καιρό της δημιουργίας της. Φτιάχτηκε περίπου το 1270 και αποτελούσε την πρώτη ένωση των δυο μερών του ποταμού. Στην συνέχεια και καθώς το φράγμα μεγάλωνε ενώθηκε με μια παρακείμενη πλατεία και έγινε η εμπορική και πολιτική καρδιά της πόλης μετά και την δημιουργία του δημαρχείου επί της πλατείας. Στην πλατεία σήμερα δεσπόζει :

Το Βασιλικό Παλάτι (Koninklijk Paleis Amsterdam):

Βρίσκεται στο κέντρο της πόλης, στην πλατεία Νταμ (Dam). Κατασκευάστηκε μεταξύ 1648 και 1665 ως δημαρχείο. Υπήρξε το σημαντικότερο ιστορικό και πολιτιστικό κτήριο του Χρυσού Αιώνα και ανήκει στα 100 σημαντικότερα Μνημεία Πολιτιστικής Κληρονομιάς του Άμστερνταμ.

Το Μάγκνα Πλάζα (Magna Plaza):

Βρίσκεται πίσω από το Βασιλικό παλάτι στην Πλατεία Νταμ. Παλαιότερα ήταν το Κεντρικό Ταχυδρομείο του Άμστερνταμ ενώ σήμερα αποτελεί εμπορικό κέντρο υψηλής αισθητικής.

Η Νέα Εκκλησία (De Nieuwe Kerk):

Βρίσκεται στο κέντρο της πόλης, στην πλατεία Νταμ (Dam), δίπλα στο Βασιλικό Παλάτι. Κατασκευάστηκε στις αρχές του 15ου αιώνα και είναι νεογοθτικού ρυθμού. Χρησιμοποιήθηκε ως χώρος κοσμικού τελετουργικού

για τις βασιλικές στέψεις. Σήμερα δεν χρησιμοποιείται πλέον ως εκκλησία. συχνά για σημαντικές εκθέσεις τέχνης

Το μουσείο (Madame Tussauds):

Είναι ένα μουσείο κέρινων ομοιωμάτων.

Ο λευκός οβελίσκος Εθνικό Μνημείο, σχεδιάστηκε και ανεγέρθηκε το 1956 για τη μνήμη των θυμάτων του Β' Παγκοσμίου Πολέμου.

Ουγγαρία

Ουγγρικό Κοινοβούλιο

Το νεογοτθικό Ουγγρικό Κοινοβούλιο, το μεγαλύτερο κτίριο στην Ουγγαρία με μήκος 268 μέτρα, βρίσκεται επί των όχθων του Δούναβη στην Πέστη και μεταξύ άλλων στεγάζει τα κοσμήματα του ουγγρικού στέμματος. Η βασιλική του Αγίου Στεφάνου, όπου βρίσκεται το δεξί χέρι του Στεφάνου Α', ιδρυτή της Ουγγαρίας, έχει ύψος 96 μέτρα, όπως και το κοινοβούλιο και είναι τα ψηλότερα κτίρια της πόλης. Επίσης, στη Βουδαπέστη λειτουργούν πολλά καφέ, όπως το καφέ Ζερμπώ. Πάνω στο λόφο του κάστρου είναι το κάστρο της Βούδας, το οποίο είναι το πρώην βασιλικό ανάκτορο της Ουγγαρίας. Σήμερα στεγάζει δύο μουσεία και μία βιβλιοθήκη. Κοντά βρίσκεται το παλάτι Σάντορ, το οποίο είναι η προεδρική κατοικία της Ουγγαρίας, η εκκλησία του Ματίας και ο προμαχώνας του Ψαρά, ο οποίος κατασκευάστηκε το 1905. Ο λόφος Γκέρλετ προσφέρει πανοραμική θέα της πόλης.

Στην Πέστη, το πιο σημαντικό αξιοθέατο είναι η λεωφόρος Αντράσι. Η λεωφόρος έχει μήκος 2,5 χιλιόμετρα με τρεις λωρίδες και ενώνει το Ντεάκ Φέρεντς τερ με την πλατεία των Ηρώων. Από το 2002 η λεωφόρος είναι μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO. Κάτω από την λεωφόρο βρίσκεται γραμμή του μετρό, το οποίο άρχισε να λειτουργεί το 1896 και αποτελεί τη δεύτερη παλαιότερη γραμμή υπόγειου σιδηρόδρομου στον κόσμο, μετά το μετρό του Λονδίνου. Επί της λεωφόρου Αντράσι βρίσκεται η κρατική όπερα της Βουδαπέστης.

Η συναγωγή της οδού Ντοχάνι είναι η μεγαλύτερη στην Ευρώπη και δεύτερη μεγαλύτερη ενεργή συναγωγή στον κόσμο. Κτίστηκε το 1859 σε ρυθμό μαυριτανικής αναγέννησης και έχει χωρητικότητα 3.000 ατόμων.

Άλλα αξιοθέατα της πόλης είναι γέφυρες. Εφτά γέφυρες διασχίζουν τον Δούναβη και από βορρά προς νότο είναι: η γέφυρα Άρμπαντ (κατασκευάστηκε το 1950 βόρεια του νησιού της Μαργαρίτας), η γέφυρα της Μαργαρίτας (κατασκευάστηκε το 1901, καταστράφηκε κατά τον Β΄ΠΠ και ξαναχτίστηκε το 1948), η [γέφυρα των Αλυσίδων](#) (κατασκευάστηκε το 1849, καταστράφηκε τον Β΄ΠΠ και ξαναχτίστηκε το 1949), η γέφυρα της Ελισάβετ (ολοκληρώθηκε το 1903 και ήταν αφιερωμένη στη δολοφονημένη [αυτοκράτειρα Ελισάβετ](#), καταστράφηκε κατά τον Β΄ΠΠ και ξαναχτίστηκε το 1964), η γέφυρα της Ελευθερίας (άνοιξε το 1896 και ξανακατασκευάστηκε το 1989 σε ρυθμό [Αρ Νουβώ](#)), η γέφυρα Πετέφι (ολοκληρώθηκε το 1937, καταστράφηκε τον Β΄ΠΠ και ξανακατασκευάστηκε το 1952) και η γέφυρα Ρακότσι (ολοκληρώθηκε το 1995)

Περού

Μάτσου Πίτσου

Η αρχαία πόλη Μάτσου Πίτσου που βρίσκεται στο νότιο Περού είναι το αντιπροσωπευτικότερο δείγμα του πολιτισμού των Ίνκα, που χάθηκε με απότομο τρόπο και που η εξέλιξη του ήταν και θα παραμείνει θέμα συζήτησης. Τρόπος και που η εξέλιξη του ήταν και θα παραμείνει θέμα συζήτησης.

Το Μάτσου Πίτσου (στην ελληνική βιβλιογραφία απαντάται και ως Μάτσου Πίτσου) στη γλώσσα Κέτσουα σημαίνει «αρχαίο βουνό». Βρίσκεται σε υψόμετρο 2700 μέτρων στη Σιέρρα Βιλκαμπάμπα,

στην αριστερή όχθη του παραπόταμου του Βιλκανότα, Ουρουμπάμπα. Απέχει 80 χιλιόμετρα από την πόλη Κούσκο. Η περιοχή έχει πυκνή

βλάστηση, με τυπική τροπική χλωρίδα, ενώ η όλη περιοχή μεταξύ της Σιέρρα και του πυκνού δάσους ονομάζεται *ceja de selva*, δηλαδή «το φρύδι του δάσους». Η πόλη είναι χτισμένη επάνω σε μια πολύ στενή κύρτωση του ορεινού όγκου της Σιέρρα και συνδέει την πόλη με τη κορυφή Χουαϊάνα Πίτσου, που σημαίνει η «νεαρή κορυφή». Παρότι οι ακραίες καιρικές και κλιματολογικές συνθήκες δεν είναι

χαρακτηριστικό της περιοχής, σε σύγκριση πάντα με το γενικό σύνολο των κορυφογραμμών των Άνδεων, η ανθρώπινη κατοίκηση για μεγάλο χρονικό διάστημα στην πόλη Μάτσου Πίτσου, δεν είναι εφικτή. Αυτός είναι και ο κύριος λόγος που οι αρχαιολόγοι δεν δέχτηκαν ότι αυτή η πόλη αποτέλεσε το τελευταίο καταφύγιο των Ίνκας στη διάρκεια της Ισπανικής κατάκτησης.

Η πόλη ανακαλύφθηκε το 1911, στις 24 Ιουλίου, από τον Αμερικανό ιστορικό και αρχαιολόγο Χίραμ Μπίνγκαμ.

Σκωτία

Το κάστρο του Εδιμβούργου

Το κάστρο του Εδιμβούργου είναι ένα ιστορικό φρούριο, που δεσπόζει στον ορίζοντα της πόλης του Εδιμβούργου στη Σκωτία, της οποίας είναι και το σήμα κατατεθέν. Το κάστρο του Εδιμβούργου βρίσκεται στην κορυφή ενός παλιού ηφαιστείου, το οποίο ήταν ενεργό πριν από περίπου 350 εκατομμύρια χρόνια. Ο λόφος που είναι χτισμένο το φρούριο έχει υψόμετρο 130μ και βραχώδεις γκρεμούς προς τη θάλασσα από νότια, δυτικά και βόρεια. Η μόνη πρόσβαση στο κάστρο είναι από ανατολικά και το αμυντικό πλεονέκτημα μιάς τέτοιας τοποθεσίας ήταν από το παρελθόν αυτονόητη. Οι αρχαιολόγοι έχουν ανακαλύψει ανθρώπινα ίχνη στην περιοχή τουλάχιστον από την εποχή του σιδήρου, τον 2ο αιώνα μ.Χ., ενώ από την εποχή του Δαβίδ Ι, το 12ο αιώνα, η περιοχή ήταν μια βασιλική κατοικία μέχρι και τον 17ο αιώνα. Η σημασία του ως ένα μέρος εθνικής κληρονομιάς της Σκωτίας αναγνωριζόταν όλο και περισσότερο από τις αρχές του 19ου αιώνα, και διάφορα προγράμματα αποκατάστασης του κάστρου πραγματοποιήθηκαν τα τελευταία χρόνια. Ως ένα από τα πιο σημαντικά προπύργια του Βασιλείου της Σκωτίας, το κάστρο του Εδιμβούργου είχε εμπλακεί σε πολλές ιστορικές συγκρούσεις από τους πολέμους της Ανεξαρτησίας της Σκωτίας τον 14ο αιώνα, μέχρι και το 1745. Από την έρευνα που διεξήχθη το 2014 εντοπίστηκαν 26 πολιορκίες στην ιστορία του κάστρου!

Το κάστρο σήμερα στεγάζει το Εθνικό Μνημείο Πολέμου της Σκωτίας και το Εθνικό Πολεμικό Μουσείο της Σκωτίας. Εκεί βρίσκονται και τα βασιλικά κοσμήματα της Σκωτίας και η πέτρα ενθρόνισης. Ο στρατός εξακολουθεί να είναι υπεύθυνος για ορισμένα τμήματα του κάστρου, αν και η

παρουσία του είναι πλέον σε μεγάλο βαθμό εθιμοτυπική. Το κάστρο είναι το πιο επισκέψιμο τουριστικό αξιοθέατο της Σκωτίας, με πάνω από 1,4 εκατομμύρια επισκέπτες τη χρονιά του 2013, αφού περισσότερο από το 70% των επισκεπτών του Εδιμβούργου επισκέφτηκαν και το κάστρο. Είναι ένα σύμβολο του Εδιμβούργου και της Σκωτίας, εικόνες του οποίου χρησιμοποιούνται ως λογότυπο σε οργανισμούς, και αθλητικούς συλλόγους. Επίσης αρκετές σειρές γραμματοσήμων έχουν εκδοθεί με θέμα το κάστρο του Εδιμβούργου αλλά και τραπεζογραμμάτια και ομόλογα από τράπεζες της Σκωτίας.

3) ΕΡΩΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΑΞΙΟΘΕΑΤΑ

1.Σας αρέσουν τα ταξίδια;

A) ΝΑΙ Β) ΟΧΙ

2.Έχετε ταξιδέψει ποτέ στο εξωτερικό;

A) ΝΑΙ Β) ΟΧΙ

3. Αν ναι σε ποια χώρα;

.....

4.Σε ποια χώρα θέλετε να ταξιδέψετε στο μέλλον;

.....

5.Με τι κριτήρια επιλέγετε έναν προορισμό;

.....
.....

6.Πιστεύετε ότι ένα καλό ταξίδι με σκοπό την εξερεύνηση αξιοθέατων απαιτεί υψηλό προϋπολογισμό;

A) ΝΑΙ

B) ΟΧΙ

7.Αν είχατε τη δυνατότητα να ταξιδέψετε σε ένα μέρος της Ευρώπης ποιο θα ήταν αυτό;

.....

8.Αν είχατε τη δυνατότητα να ταξιδέψετε μόνο σε μία ήπειρο ποια θα ήταν αυτή;

.....

9.Πού βρίσκεται το αγαπημένο σας αξιοθέατο;

A)στην Ελλάδα

B)στον υπόλοιπο κόσμο;

10.Τι πιστεύετε ότι μπορεί να προσφέρει ένα αξιοθέατο στον ταξιδιώτη;

.....

11.Τι αξιοθέατα προτιμάτε;

A) φυσικά

B) Τεχνητά

12.Τι μπορεί να προσφέρει ένα αξιοθέατο στον επισκέπτη;

.....

.....

4) ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟΥ

5) ΓΕΝΙΚΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ – Επίλογος Εργασίας

Στο τέλος της εργασίας μας καταλήξαμε στο συμπέρασμα ότι κάθε χώρα έχει την δική της ιδιαίτερη ιστορία και πολιτισμό. Με τα αξιοθέατα κάθε χώρα δείχνει τον ξεχωριστό πολιτισμό της καθώς κάνουμε αναδρομή στην τρόπο εξέλιξης του πολιτισμού. Επίσης, μέσω του ερωτηματολογίου αντιληφθήκαμε ότι ένα μεγάλο μέρος μαθητών του σχολείου δεν έχει ταξιδέψει στο εξωτερικό αλλά θα ήθελαν να επισκεφτούν κάποια χώρα. Επιπλέον σημαντικό κριτήριο των μαθητών για την επίσκεψη μιας χώρας είναι ο πολιτισμός καθώς και τα αξιοθέατα του. Μέσω της εργασίας, μας δόθηκε η ευκαιρία να γνωρίσουμε πολλά από τα ιστορικότερα αξιοθέατα που υπάρχουν αυτή την στιγμή ανά την υφήλιο. Εν κατακλείδι, αυτή η εργασία μας βοήθησε να καταλάβουμε την αξία των αξιοθέατων και πόσο σπουδαίο είναι να τα επισκεπτόμαστε, ώστε να γνωρίσουμε από κοντά την ιδιαιτερότητά τους. Συνεπώς θέτουμε σαν στόχο για το μέλλον να γνωρίσουμε όσα περισσότερα από αυτά από κοντά, για

να νιώσουμε καλύτερα την ιστορική τους αξία και να θαυμάσουμε την πραγματική τους ομορφιά.

6) ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ελληνική έκδοση Βικιπαίδεια - <https://el.wikipedia.org>

www.newsbeast.gr

www.fortunegreece.com

[tripadvisor](https://www.tripadvisor.com)

traveltips.gr